

QUÈ EN SAPS, DEL DEUTE EXTERN?

Com ja dèiem al Butlletí número 16, a SED hem volgut sumar-nos, humilment, a molts moviments socials nacionals i internacionals que enguany treballaran el tema del Deute Extern com una de les formes d'atacar la pobresa i de lluitar per la dignitat de totes les persones, dins dels Objectius del Mil·lenni de les Nacions Unides.

Estem convençuts que Solidaritat, Educació i Desenvolupament són tres paraules que s'agafen de la mà per tornar la dignitat a tots aquells que mai no l'haurien d'haver perduda. I, per tant, aquesta educació, en el vessant per al desenvolupament, volem portar-la, també, als nostres àmbits educatius i de formació de voluntaris a Espanya, amb la campanya de sensibilització ENDeute.

Per començar, dues imatges que mostren algunes situacions que s'estan donant avui en dia. Observa amb calma els dibuixos i pensa-hi.

Què et semblen aquestes situacions? Coneixes alguna situació similar? Informa-te'n a la web www.quiendebeaquien.org/catalan/

NOTÍCIES

SED també ajuda en la reconstrucció d'El Salvador i Guatemala

La situació que s'ha donat a El Salvador, Guatemala i altres països d'Amèrica Central amb el pas de la tempesta tropical *Stan* ha causat una gran preocupació a moltes persones que formen part o col·laboren amb SED, fonamentalment de les delegacions d'Ibèrica i de Compostel·la, que són les que habitualment treballen allà.

De seguida que es va rebre l'informe de la nostra contrapart local FUNDAMAR (www.sed-ongd.org/informefundamar.htm) sobre l'estat de la població, SED va decidir obrir una via de col·laboració amb aquesta nova realitat de desastre. La nostra ONG no està preparada per col·laborar directament en situacions d'emergència, cosa que s'ha de deixar a les ONG especialitzades en el tema. El que sí que SED pot fer és oferir una via transparent i segura per fer arribar recursos econòmics per als projectes de reconstrucció que serà necessari posar en marxa durant les properes setmanes o mesos.

Si vols col·laborar-hi, pots fer un donatiu en el compte corrent obert a tal fi en el Banc Popular:

C/C Reconstruir l'esperança:
0075 - 0125 - 40 - 0601154771

La tasca de SED i els Maristes de Bolívia a Televisió Espanyola

Durant el present curs escolar, Televisió Espanyola emet una sèrie de reportatges que mostren la tasca que la nostra ONGD, sota la supervisió de la delegació SED-Mediterrània, realitza a Bolívia en coordinació amb els Germans d'aquell país. Aquesta iniciativa sorgeix del conveni signat entre SED i TVE que va permetre el viatge a Bolívia, el passat més d'abril, d'un equip conjunt de les dues entitats per gravar els diversos projectes. L'any 2000 SED i TVE ja van realitzar una experiència similar, en aquell cas al Paraguai.

El passat dilluns 24 d'octubre, a les 17.00 h, es va emetre el primer d'aquests reportatges, titulat «El tren de los niños vendedores», que presenta la situació a *San José de Chiquitos*, una de les antigues reduccions jesuítiques més importants del país, on molts infants es veuen obligats vendre tot tipus de productes en els trens per aportar diners a l'economia familiar. SED i els Germans Maristes han obert diverses escoles i centres de formació professional gratuïts. Aquest reportatge es va repetir dissabte 29, cap a les 7.30 h (GTM), pel Canal Internacional i diumenge 30, a les 9.30 h, per La 2.

El segon reportatge, amb el títol «La Siberia boliviana», presenta l'escola i l'internat gratuïts que els Maristes tenen a la ciutat de Comarapa, amb més de 1.200 infants procedents de les comunitats camperoles de La Siberia, una de les zones més pobres del país. També disposen d'un menjador on donen de menjar els més petits. S'emetrà el dilluns 29 de novembre, a les 17.00 h. Es repetirà dissabte 3 de desembre, a les 7.30 h (GTM), pel Canal Internacional, i diumenge 4, a les 9.30 h, per La 2.

De seguida que TVE ho confirmi, informarem de les dates d'emissió dels altres reportatges previstos. Un cop s'hagin emès tots, SED oferirà a les escoles un DVD amb tots els reportatges de Bolívia, incloent alguns dels que es van emetre anteriorment del Paraguai.

Vols fer voluntariat? Es posen en marxa els grups locals de voluntariat

Enguany continuen funcionant diversos grups locals de voluntariat de SED arreu de Catalunya, amb seu a les escoles Maristes. Les seves tasques són fonamentalment de sensibilització en la solidaritat, enguany des del lema «ENDeute», de promoció del voluntariat i, també, de recerca de finançament pels projectes en els diversos països.

En la llista següent indiquem els grups i les persones que els coordinen, per si voleu posar-vos en contacte amb ells:

- SED-Girona..... Marta Portas
- SED-Igualada Albert Domènech
- SED-Immaculada Llorenç Muñoz
- SED-Lleida Xavier Pérez, Litus
- SED-Mataró G. Andrés Barrera
- SED-Rubí Kary Lumbreras
- SED-Tarragona David Portillo
- SED-Casal Sergi Bernabeu

Si vols fer algun altre tipus de voluntariat, amb infants, dones o joves immigrants o de famílies desestructurades, també podem donar-te informació d'altres entitats.

Truca'ns al telèfon 93 490 81 46.

Objectius de SED-Catalunya per al trienni 2005-08 i per al curs 2005-06

La 6a Conferència de socis, sòcies i voluntariat de la Delegació a la seva reunió del passat dissabte 15 d'octubre va aprovar els objectius previstos per al trienni 2005-08, que treballen diferents aspectes, entre ells:

- El suport al desenvolupament del Sud des d'una tasca i formació continuades del voluntariat.
- La col·laboració amb les altres entitats i equips de la Província Marista L'Hermitage.
- La implicació directa amb altres entitats socials i ONG, des de la Federació Catalana d'ONGD.
- L'increment del finançament des de la vessant pública i dels col·laboradors habituals.
- La promoció de la vida associativa de l'ONG, en l'àmbit nacional i de la Delegació.

Per al curs 2005-06, el Comitè Executiu, format per Leo García, Núria Terradas, Vicenç Gago, Manel Mendoza i Sergi Bernabeu, ha vist bé potenciar la implicació de noves persones en el voluntariat del grup SED-Casal, fomentar el voluntariat continuat dels participants de la campanya dels Camps de Treball-Missió de 2006 i incrementar substancialment el nombre de persones que hi domicilien la seva col·laboració amb SED.

TESTIMONIS DELS CAMPS DE 2005

Germà Vicenç Medina, de Maristes Sants-Les Corts, va participar a Tanzània

Una vegada has aterrat a l'aeroport de Nairobi, penses que ja estàs a l'Àfrica. Però t'equivoques. Nairobi és una ciutat més que occidentalitzada, això sí amb els grans mals d'aquestes... Una ciutat moderna, amb gratacels i àmplies avingudes al centre i quilòmetres de barraquisme als afores...

Un cop travesses la frontera entre Kenya i Tanzània, i t'endinses per camins i poblats, **llavors sí que ja has entrat a l'Àfrica...** El cotxe fa tombs pel camí i deixem enrere una columna de pols. La gent que camina o va en bicicleta a costat i costat del camí ni tan sols es mou per apartar-se del núvol de pols... Segueix el seu camí.

Després d'un parell d'hores arribem a **Masonga**, petita població al costat del llac Victòria. El llac és la seva riquesa i la seva misèria. Riquesa per tot el que suposa poder tenir aigua tant a l'abast, una mica de peix per a poder subsistir i una via de comunicació. Misèria per tot el que suposa de malalties pels paràsits i insectes que viuen vora el llac, perquè l'aigua la segueixen portant sobre el cap en grans recipients **dones i nens** i perquè al llac hi ha sobreexplotació i cada cop costa més aconseguir una bona pesca.

Durant els dies que hem estat a Masonga no ens ha faltat de res, però sí que ens hem hagut d'adaptar a unes condicions molt diferents de les que vivim ordinàriament. Sense electricitat. Unes senzilles bateries de cotxe o algunes plaques fotovoltaïques per poder sortir del pas. Això fa que quan arriben les 7 de la tarda es preparin les espelmes que ens acompanyen quan el sol s'ha post. Tampoc arriba el telèfon i no es pot trucar a ningú. Últimament ja es comença a veure algú amb un mòbil, però es poden comptar amb una mà. I, finalment, sense poder disposar d'aigua potable corrent. La tècnica és treure aigua del llac, bu-

llir-la i filtrar-la. Evidentment sempre l'hem pres natural, perquè en el supòsit que hi hagués, on connectaríem les neveres?

Però, tot i aquestes mancances, n'hem fruit. Algú es pot preguntar com és possible que sense aquestes coses, que se'ns fan tan absolutament necessàries al nostre món, allà hàgim pogut viure i no ho hem fet tan malament. Sí, en primer lloc, perquè han estat 40 dies i no una vida sencera; en segon lloc, perquè segurament tot això **no és tan necessari** com pensem; i tercer perquè el contacte amb la gent fa adonar-te que tampoc calen tantes coses materials per a fruit del contacte amb els altres.

Sens dubte **el més important de la nostra experiència ha estat la riquesa de poder-nos relacionar amb persones amb noms i rostres concrets** que ens han obert la seva senzilla casa de fang i palla amb un «karibuni» (benvinguts) i un somriure a la cara. Sempre disposats a conversar amb nosaltres i acollir-nos a casa seva. Només hem pogut donar «asante sana» (moltes gràcies) a tots els que ens han acollit.

A part del treball que hem fet en la creació de piscifactories, també hem col·laborat amb el dispensari Saint Mary que duen les Germanes del Verb Encarnat i del qual poden gaudir fins a 700 famílies. És un senzill dispensari que compta amb molta bona voluntat i amb molta ajuda externa.

Les dues principals necessitats que hi ha **són l'educació i la sanitat**. Sí que és cert que el govern tanzanès ha d'utilitzar els diners de la condonació del deute extern per a ambdues prioritats: salut i educació, però també és cert que encara queda molt per fer. Per a l'educació es destinen molts esforços i, més o menys, se'n surten, però, encara avui, moren infants per malària, per infeccions gastrointestinals i per paràsits que no haurien de ser cap problema. D'aquí la importància de la tasca que es fa des del dispensari.

Nosaltres continuem donant suport a aquesta tasca i ho fem recordant persones que hem conegut: **sister Catherine, Peter, Maria, Anduka, Pepe, Marcelino, Kevin, Eli Bariki, Viola, Vero, Maurice, Babú, Alfani, Awiro, Aoro...** Gràcies per compartir una estoneta de les vostres vides amb nosaltres.

Gràcies per obrir-nos casa vostra i el vostre cor.

Isa Vives, també de Maristes Sants-Les Corts, va participar a Fischat

Certament no sé els motius exactes pels quals vaig voler participar-hi. Hi havia un munt de motius que m'impulsaven a voler viure una experiència com aquesta. Sempre ens havien parlat dels camps de treball, tu saps com està el món..., però és com si volguessis veure-ho amb els teus propis ulls, viure-ho, perquè arriba un punt que et comences a plantejar coses de la teva pròpia vida, actituds, i crec que veus clar que has de viure una experiència així per a tenir mig clar per on tirar o, almenys, haver vist coses per a poder «rejutjar» la teva forma de vida i intentar escollir un camí pel qual tirar, de forma conscient i reflexiva.

Les reaccions en l'entorn personal van ser força bones, tot i les «recances» dels meus pares perquè no sabien com era allà on jo volia anar. Però de totes formes els agradava que anés a viure una experiència que sempre havia volgut viure.

El nostre grup va estar vivint a la missió de San Leonardo, a Fischat (Chaco, Paraguai), que està formada per tres germanes Educacionistes Franciscanes i dos mossens Oblats. Allà treballàvem amb els Nivaclé, una de les tribus indígenes que hi ha al Paraguai. Estic estudiant medicina i per això la meva feina consistia bàsicament a donar un cop de mà a la Germana Romy, que és infermera. Entre les diverses tasques, vaig poder assistir al meu primer part!!! Una experiència que em va omplir molt i que no oblidaré mai.

Vivíem amb la comunitat de religiosos, de fet vam ser un més de la comunitat durant el temps que vam ser allà, ens van acollir molt bé. Ens llevàvem cada matí a les 5.30 per resar les «laudes» a les 6, després esmorzàvem, anàvem a la ràdio a comunicar-nos amb les altres comunitats del Vicariat, i llavors començaven les nostres tasques més individuals. Dinàvem amb les germanes i després tornàvem a la feina. Ja al vespre fèiem reunió de grup o passejàvem pel poble, per a conèixer la gent o l'entorn, i anàvem a missa amb la comunitat i el poble. Finalment sopàvem i ens quedàvem xerrant, tot i que no hi hagués llum perquè s'havia apagat el motor, o anàvem a passejar amb els nois del poble, únic moment del dia en què podíem xerrar amb ells i sentir com pensaven. Finalment, anàvem a la nostra habitació a dormir en un còmode llit, amb llençols i lavabo dins de l'habitació (tot i que a partir de la segona setmana no hi havia aigua corrent i havíem de portar l'aigua des d'un dipòsit en galledes; la veritat és que era una comoditat, gairebé un «lux», que

les germanes ens van oferir i que vaig agrair molt.

Un cop havent tornat a casa, al principi no pensava que m'hagués canviat tant la vida aquesta experiència, però ara m'adono que la meua forma de pensar ha evolucionat. Podríem dir que he crescut. La meua forma de veure el món, els problemes quotidians, de valorar les coses, ha canviat molt. La meua manera d'actuar, de moment, no ha canviat tant, és a dir, encara no sé com canviar la meua vida respecte a com penso ara. He d'encabir els nous pensaments, els nous horitzons, les noves formes de veure les coses en la meua vida, he de pensar com vull reconduir aquesta amb el que penso i sento ara. Això no serà una tasca fàcil i primer he d'acabar de pair moltes coses, cosa que sóc conscient que encara no he fet. Crec que he après a relativitzar les coses, a no jutjar tant a la lleugera, com feia abans, a intentar comprendre més, a no treure conclusions si abans no he analitzat les diferents parts d'un problema, crec que he après tantes coses de la meua vida, de la meua persona... que aquí a casa no havia estat capaç de veure, i que allà, no sé perquè, les he vist. Sembla mentida que hagi hagut d'anar tan lluny per comprendre això, però així ha estat. He après a veure la gent que viu al que anomenem «Tercer Món» amb uns altres ulls, a tenir més força que mai per, des d'aquí, intentar posar tots els granets de sorra que pugui per a millorar el món. Però ja dic que això encara no sé com fer-ho, només sé que ho vull fer, que ho vull intentar, i que ara arriba el moment de replantejar-se les coses, i de, com deia abans, reconduir la meua vida.

De moment, la meua forma de ser ha canviat força, i això ho noto jo i ho nota la gent del meu voltant. No sé com, però sé que sóc força més coherent amb el que penso en cada moment.

Però el camí de canvi sé que encara no ha començat de veritat.

Núria Barberan, de la parròquia de Llinars del Vallès, va participar a Horqueta

Fa molts anys que em passava pel cap marxar d'Europa per conèixer una cultura i un entorn diferent al de sempre, em van parlar dels CTM de SED i vaig pensar que seria una bona manera de fer realitat un dels meus somnis.

Em va tocar anar amb el grup d'Horqueta, allà vam col·laborar amb el projecte de les latrines, vam fer reforç escolar a l'escola La Immaculada, vam dur a terme una tasca d'educadors amb els nens i vam fer suport als educadors del centre Mitangüera Rekové. A la casa «Las 3 violetas» vam conviure amb les 34 noies procedents de la campanya. Amb el grup REMAR la nostra tasca va ser una mica d'acompanyament dels joves, de compartir les nostres experiències amb ells. Explicaria moltes més coses, però com que he de ser breu aquí em quedo.

Per a mi, sincerament, aquesta experiència ha implicat tantes coses..., però no es pot expressar amb paraules. Jo vaig marxar força tocada de Catalunya i he après moltíssim. La convivència, la gent d'allà, m'han ensenyat a voler viure d'una altra manera. Tinc molt clar que, a part del que jo hagi pogut fer allà, aquesta experiència al Paraguai m'ha servit perquè jo com a persona faci un replantejament molt important sobre la meua manera de viure. Sé que visc on visc i això implica moltes coses que no puc evitar, però també sé que cal viure cada moment i ser feliç.

A partir d'ara vull viure tranquil·lament, donant el màxim i sent coherent, en tot moment, amb mi

mateixa. Hi ha tantes coses personals que han canviat, l'únic que vull és continuar així i anar millorant. Paraguai sempre estarà al meu cor perquè ha estat brutal.

Un cop he tornat a casa, he parlat amb molta gent i jo animo tothom a fer-ho. La gent que em coneix sap com vaig marxar i com he tornat i això els fa veure que realment una experiència d'aquest tipus et transforma. No m'agrada ensenyar fotografies de la misèria que he pogut veure, sinó d'ulls oberts, de somriure, de felicitat, d'esperança... és això el que m'ha enganxat i el que m'ha quedat de tot el que he viscut.

Sempre dic el mateix: no tenen res i mai deixaran de somriure. Cal fer el mateix. O potser és que nosaltres tenim massa?

CAMPANYES A LES QUALS SED DÓNÀ SUPORT

La Setmana Mundial per l'Educació és una iniciativa que ja funciona des de fa uns anys i que porten a terme una coalició d'ONG d'arreu del món, i també a Espanya i Catalunya, per tal de fer complir els Objectius del Mil·lenni abans del 2015. Cal fer saber tothom que més de 104 milions d'infants no van a l'escola habitualment i, també, cal proposar accions per tal que això pugui canviar.

A Espanya coordinen la coalició les ONG Ajuda en Acció, Intermón-OXFAM, Educació Sense Fronteres, Alboan i REDES, de la qual SED en forma part. Podeu trobar més informació a la pàgina web www.cme-espana.org.

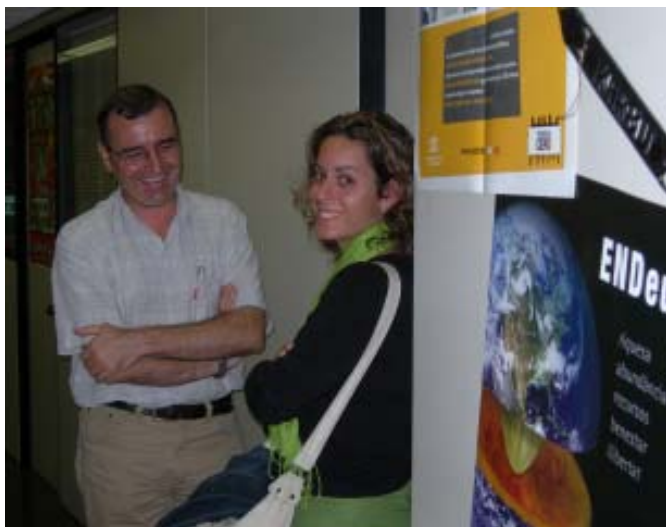
CAMPAÑA MUNDIAL POR LA

EDUCACIÓN

El curs 2004-05 l'acció concreta va ser la visita de polítics a les escoles per tal de compartir amb ells sobre les polítiques educatives i demanar-los una major implicació. Les escoles Maristes Montserrat, de Lleida, Maristes Champagnat, de Badalona, i Maristes Sants-Les Corts, de Barcelona, hi van col·laborar.

Per a aquest curs ja podem anunciar que la setmana d'acció serà la del 24 al 30 d'abril de 2006 amb el lema «Cada infant necessita un mestre», demanant una bona formació i preparació dels mestres. Continuarem informant.

ALGUNES FOTOGRAFIES

El germà Àngel Medina, superior del Paraguai, durant la seva visita del passat divendres 7 d'octubre, amb Núria Terradas, membre del Comitè Executiu.

Agraïment a l'Albert Domènech durant la 6a Conferència de dissabte 15, pels anys que ha col·laborat de forma intensiva amb SED, des del grup d'Igualada i com a membre del Comitè Executiu de la Delegació.

Dijous 20 al Centre Cívic del barri de Fàtima, de la ciutat d'Igualada: nou acte de presentació del llibre «Alboradas» en suport del projecte d'infants del carrer «Mitangjera Rekové» d'Horqueta, Paraguai.

Dos moments de la darrera trobada dels voluntaris i voluntàries participants de la campanya dels Camps de Treball - Missió, diumenge 16, al Casal de Barcelona.

SED-Catalunya

C. Vallespir, 162
08014 Barcelona

Tel. (34) 93 490 81 46

Fax (34) 93 490 40 67

A/e: sedcatalunya@sed-ongd.org

www.sed-ongd.org

www.maristes-cat.es/sed

